

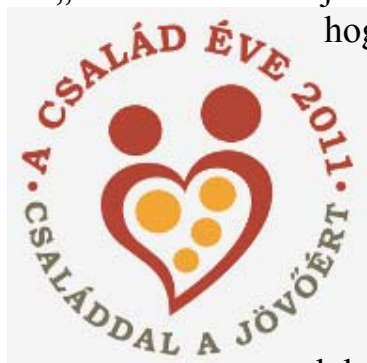
Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség Lapja
VIII. évfolyam 1. szám (65.) - 2011. január

A Család Éve 2011

„A család: Evangélium!” (II. János Pál)

„Hívok minden jószándékú embert, hogy **élje, ünnepelje, hirdesse a Család Evangéliumát**. Az életet szolgálni öröm... A jövő nemzedékét azok a családok adják, akik örömmel és szeretettel, sokszor küzdelmes erőfeszítések árán is szolgálják az életet.” (Bíró László püspök)

A püspöki kar a 2011-es évet „A Család évének” hirdette meg, hogy a család értékei előtérbe kerüljenek és a család intézménye erősödjön. Plébániánkon örömmünk, hogy sok-sok család talált otthonra, és talált egymásra. A közösség a találkozás és a gyógyulás helye, mert a világ ma különösen megsebez. Jézus hív, hogy **éljük** a Család Evangéliumát: Családjainkban

fedezzük fel újra az evangéliumi értékeket, a testvéri osztozást, a kölcsönös elfogadást és a megbocsátást. Hív, hogy **ünnepeljük**: Ismerjük fel, ha megfakult otthonunkban az ünneplés lelke. Különösen a hit és az imádság „liturgiáiban” újulhatunk meg. Végül hív, hogy **hirdessük**: A Család Evangéliumát Jézus szeretete tárta fel, mert a megváltást és az odaadott élet ajándékát Benne nyerjük el.

Mikor nevezhetünk egy családot evangéliuminak? Hogyha a családtagok üdvösségre törekszenek, és egymást az életszentségre hívják meg. A keresztény család nem azt jelenti, hogy más dolgokat élnek meg, mint a nem keresztények, hanem hogy ugyanazokat a dolgokat másképpen élik meg. A dolgok mértéke a természetfeletti szeretet, amire Jézus mutatott példát. A Család Éve legyen számunkra gazdag forrása, hogy Isten szeretetében megerősödjünk. *Márton atya*

Pásztorjáték

Szenteste délutánján teltházás zsibongás töltötte meg a templomot. 41 hittanosunk (+ egy reménybeli) adott elő pásztorjátékot. Profi előadás kerekedett, bár folyosói pletykák szerint próbák tekintetében az istenkísértés határát súrolták a rendezők. De az angyalok

velük voltak, sőt táncoltak is derekasan a szentsalád körül... (Egy pásztor leskelődik: „*Tyű, barátom, ezt nevezem! / Van ám hangulat odabenn! / Angyalének, szelíd jóság, / békés családi boldogság!*”) A pásztorok között el nem maradhattak a színes figurák. A vak pásztor, aki a messzeségbe lát („*Boldog vagyok, uram, s bárha világtalan, / szívemben az új kor égő világa van...*”), és az izákos, aki Jézus jászla előtt teszi le a poharat („*Itókát nem nagyon látok, / de vannak igaz jó barátok, / az ott áldás / az istállóra mutat/, ez itt átok!*”) /megemeli a kulacsot és eldobja/). A cigány, aki szintén hódolni megy a Kisded elé, egy angyaltól kunyerálja el a hegedűt. („*Nem arany, nem ezüst, amit én kívánok, / Hanem ott egy furcsa szép muzsikát látok. / amelynek keresztbe jár a micsodája, / Hej, de fáj a szívem ilyen muzsikára!*”) Külön ajándék volt apró hittanosaink szólóénekei, tiszta hangjuk, és a pásztorok tánca. Köszönjük a résztvevőknek, az ifjúsági segítőknek ezt a szép karácsonyi élményt.

Ja! És hogy ki volt a „+ egy reménybeli”? Hát az Úr Jézus, aki Mária ölében derűsen nézelődve várta, hogy 4 év múltán kishittanos lehessen.

Óévből az újba – Jézussal!

BUÉK! - mondjuk - és loholnánk bele az új esztendőbe... De én még nem tehetem, engem még visszahúz valami a tavalyiba. Még nem zárhatom le, még tartozom egy köszönömmel, egy hálaadással a meg nem hálálhatóért.

Köszönöm a sok-sok kegyelmet, amelyet a 2010-es évben kaptam. Köszönöm, hogy 7 év után levetted kislányomról a fájdalom, rólam pedig a kimerültség keresztjét. Köszönöm, hogy 42 év után elnyerhettem az Áldozás kegyelmét. Köszönöm, hogy egyre közelebb kerülhettem Hozzád a karácsonyi készülődésben, hogy közvetíthettem szeretetedet és Igéidet embertársaim felé.

Egyik nap kollégám megállított a folyosón és fülembé súgva kérdezte, hogy honnan tudna ő egy Bibliát szerezni - pénze nemigen volt rá. Mai napig sem tudom, hogy mit szégyellt: a Biblia hiányát vagy a benne felmerülő igényt. Eddig teljes mértékben elutasította Isten igéit. Szerencsére volt otthon egy nélkülözhető példány, így azt rendelkezésére tudtam bocsátani. Nem telt bele egy hét

és a kisfiam barátja, aki rendszeres látogatója volt családnknak, szintén azzal a kéréssel állt elő, hogy ő bizony Bibliát szeretne olvasni. Próbálta az iskolai könyvtárból kikölcsönözni, de azt nem lehet. (Fél éve járt akkor már hozzánk,

első látogatásakor fontos közlendője volt, hogy a nyakában ugyan egy hatalmas kereszt lóg, de ő bizony nem hisz benne.) Végül neki is találtam egy „kalódó” példányt otthon. Ragyogó szemekkel vette át tőlem. Azóta is folyamatosan olvassa.

Köszönöm, hogy kislányomat is segítesz terelgetni a feléd vezető úton. Szeptembertől lelkesen jár hittanra Andi nénihez. Ez a lelkesedése olyan fokú, hogy még születésnapján is a hittant választotta, bár nagyon szeretett volna moziba menni (igen ritkán járunk moziba). Látszott a kis pofiján, hogy keresi a megoldást, hogy tudna mindkettőn részt venni, de miután egyértelművé vált számára, hogy idő hiányában választania kell, egyértelműen a hittan mellett döntött.

Köszönöm, hogy férjem uram és kisfiam is elindult..., újra rátért a Te az ösvényedre. Szilveszter napja volt. 10 éve nem töltöttük gyerekek nélkül. Most a nagyszülőknél hagytuk őket. Úgy terveztük, hogy otthon DVD-zünk, megnézünk valami vidámat. Kollégámtól kaptunk egy pár DVD-t. De amit szerettünk volna megnézni, azzal valami baj volt. Akkor kezembe akadt a Pio atya c. film. Belenéztünk... és ott ragadtunk mindketten. Egy kicsivel éjfél előtt lett vége. Így zártuk a 2010-es évet, és kezdtünk bele a következőbe - Jézussal átítatódva. Az ember mindig szeretné jól tölteni a szilvesztert - ez hihetetlenül fontos ennek az eltorzult világnak. Nekem mindig csalódás volt 42 éven keresztül. Most viszont olyan teljességet

és harmóniát éreztem, amelyet egyszer sem sikerült óév búcsúztatókor. És a családáldás jutott az eszembe, amelyet kis családunk egy héttel azelőtt először fogadott teljes létszámban... Segíts nekünk, hogy szentek lehessük családjainkban! Kérünk Téged, hallgass meg minket!

P. K.

Urnatemetőnk

Többször beharangozott urnatemetőnk építése elkezdődött! Hála Istennek! Ugyan a januári idő kétségessé tette a kezdetét, de a rendkívüli enyhe idő javunkat szolgálta, és éppen akkor állt be, amikor a munkák indulhattak. Hogy a költségeket csökkentsük, plébániai közösségünk társadalmi munkában vállalta a munkaterület bekerítését, a szükséges bontásokat, a földmunkákat, az alapok kiásását, ami összességében nem kis feladatot jelentett. A bemelegítés január 8-án indult, amikor 10 testvérünk az előkészítő munkákkal végzett, majd következő szombaton (jan. 15.) már 48 fő állt munkába. Ez a nap országosan is melegrekordokat döntött, úgyhogy 14 fok melegben kényeztetett minket az Úr! Csodálatos élmény volt látni, ahogy

épült a közösség a közös munkával, és stílusosan mondva, az alapok kiásásával igazi közösségi alapozás is történt. Köszönjük minden résztvevőnek és hát-

térembernek, különösen Seres Tivadar-nak, hogy a szirénhangok ellenére profin megszervezte és vezényelte a munkát, Márton Krisztnak, aki az építkezés művezetőjeként szakmailag irányított bennünket, Gaálné Ombodi Klárának és Czinege Katinak, hogy a folyamatos ételről-italról gondoskodtak, és szervezték és összefogták a tündéri lányok lelkes kínáló csapatát.

Az urnatemető Húsvétra készül el, átadásának tervezett napja április 22. Jézus feltámadásának ünnepe fogja egybe az élőket és a holtakat, adja meg számunkra az örök élet reményét, és hív meg bennünket a szentek egyességére.

„A Teremtő Isten tervében minden család felfedezi azt a hivatást, amely méltóságát és kötelességét is meghatározza: család, 'légy' azzá, ami 'vagy'!” II. János Pál, Familiaris Consortio 17. (1981)

Mostantól, az építkezés megkezdésétől lehetőség van **urnahelyek lekötésére**, aminek részleteiről a plébániai irodában lehet érdeklődni. Kérjük is ezt mind többektől, mert az urnatemető bevétele nemes célt szolgál: közösségi házunk felépülését is segíti. Érdeklődni lehet a 06-1/292-3113 irodai számon és a plébánosnál.

Társadalmi munka helyett

Az előző vasárnap Márton atya hirdetéséből is megtudhattuk, hogy *„templomunk mellett a tegnapi napon nagyszabású társadalmi munkával folytatódott az urnatemető építése.”* Annak idején nekem is dolgoznom kellett egy-két (kötelező) társadalmi munkában, ezért rossz hatással van rám ez a két szó. El is határoztam, hogy a „társadalmi munkával” kapcsolatban írok Márton atyának. Miközben a gondolataimat Tőle több kilométeres távolságban rendezgethet-

AZ URNATEMETŐ LÁTVÁNYKÉPE

tem, valószínűleg olyan hangosan tettem, hogy küldött egy sms-t, amelyben megkért egy újságcikk elkészítésére. ☺))

Hát így olvassátok most Ti is, kedves Testvérek, a plébániai társadalmi munkáról Márton atyának szánt leveletem - nem mintha tartalmát ne tudná! -, nekem azonban jól esik ismét átélni; egy kicsit meghálálni a résztvevőknek (elnézést, hogy a közel félszáz név nem fért a cikkbe!), s mindezt megosztani Veletek!

Ahogy a nagy sikerű receptes könyvek is kezdődnek: Először is végy egy jó szervezőt - úgy hívják, hogy Tivadar -, aki Márton atyával együtt úgy tud meghívni a munkára, hogy azt nem lehet kihagyni!

Nemcsak évtizedes művezetési tapasztalatait ismerheted meg Istvánnak, de megosztja veled életét is, ha kéred. A professzionális művezetés része még Kriszta is, aki nem ártallja megfogni a lapátnyelet sem.

A lelki nádszálak ugyan nem, de az ásónyelek roppannak Márton atya kezében. S hogy az imának se légy híjában, délben együtt mondjuk az Úrangyalát!

A munka imaháttere persze ennél sokkal nagyobb! Megtudhatod ezt Jaszper Marcsitól, aki főiskolai vizsgájára ké-

szülve is időt szakít, „hogy megnézzetek benneteket!” Fájjalja, hogy nem lehet végig velünk, ezért egy-egy tétel között imádkozik értünk.

Ha valaki elsétál a templom mellett, családi szombatnak is gondolhatná, hiszen az óvodás kortól minden korosztály résztvevője a sürgés-forgásnak. A babakocsi ezúttal elektromos fűrot, ásót és lapátokat szállít. Itt van az ovis Zselyke, az iskolás Kincső és Máté... Az ifis fiúk nem akarnak beégni, szaporábban hányják a földet, mert a gödröt lányok állják körbe. S hogy visszaadják a „kölcson”, a lányok talicskáját jól megpúpozzák.

A felnőttektől - munka közben - sok mindent megtudhatsz a világ olajháborújáról, a kínai csodáról, a nyugdíjpénztárakról vagy a bankok ügyeskedéseiről. De ez már nem is lényeges, amikor a vasárnapi szentmisén látott hosszú szőke szemüvegesről megtudhatod, hogy ő a Gáspár; Pétertől erőt kaphatsz, amikor szerényen elmeséli, hogyan utasította vissza nem kis pénzt érő megbízását, mert életellenes gyógyszer volt a tárgya; Máté szárnyaló elbeszélését hallgathatod megtéréséről, s szavain keresztül is láthatod első, néhány hónapos gyermekét...

Persze a szíved és lelked mellett azért a hasad is telhet, amiről Klári néni és Kati gondoskodik egy igazi nagycsaládban, a lányokat hadra fogva. A

sütemény sem gyári, mert receptjét egy gimis leány neked kereste interneten, maga sütötte, hozta és kínálja, és még az almás lepény is meleg, mert kocsival szállította valaki egyenest a sütőből.

Aztán itt van **Ő** is, aki januárban a jó időről gondoskodik, hogy ne fázz meg, a csodálatos kenyérszaporítás után most a talicskák számát szaporította, és megáldotta munkátokat, hogy a nap végén Tivadar leírhasa:

„Ma kiástuk az urnatemető alapjait, amit terveztünk.

És leszedtük az egész területről a gyepet,

- kiástuk a templom mellett a sávalapot,

- kiástuk a szóró akna helyét,

- kivágtuk a bokrokat és egy fa ágait,

- előkészítettünk egy raktárhelységet a vállalkozónak.

Hát ezeket nem terveztük mára... ☺ ”

Jandi

„A házasság és a család, amelyet Isten magában a teremtésben alapított, természete szerint arra irányul, hogy Krisztusban teljesedjék be: rászorul Krisztus kegyelmére, hogy meggyógyuljon a bűn sebeitől, és visszataláljon a „kezdetéhez”. (FC 3.)

Tradíció

Január 16-án, a vasárnapi szentmise keretében két katekumen testvérünk a tradíció (átadás) szertartásában részesült. Vígh-Papp Kinga a keresztségre készül, Turcsányi Krisztina pedig elsőáldozására. A tradíció a szentségekre való készülétkben az az állomás, amikor a jelölteket az Egyház elég késznek érzi arra, hogy megossa velük két nagy kincsét, azaz rájuk bízva a hitvallás

teljességét, és bevonja őket az Egyház imádságos közösségébe. Ez talán furcsa a mai embernek, mert ahhoz szokott hozzá, hogy a hit/hitvallás és az ima

„közkinccs”. Boltban vásárolható a Katekizmus, vallásgyakorlás nélkül is lehet istenhívő valaki, és „imádkozni mindenki tud”. De ha közkinccs, akkor azt is hozzá kell tenni, hogy nem ritkán „közpréda”. Látjuk, hogy a lelkiismereti szabadság vagy öntörvényűség jegyében mivé lehet csürni-csavarni az Egyház ősi, letisztult hitét. Kiszemezgetni belőle a szimpatikus mozzanatokot, a többire pedig a „túlhaladott” bélyegét sütni. Az ima is válhat egyénieskedéssé, kiszolgáltatottá a pillanatnyi hangulatban. A keresztyénységben ezért kezdetektől hangsúlyozták, hogy Jézus nyilatkozta ki azt a hitet és imádságot, amire tanítványait meghívja, és amit a keresztyén nemzedékek egymásnak hűségesen átadnak (tradíció). A tradíció szertartásában a katekumeneket kihívtuk az oltárhoz, és ünnepélyesen adtuk át nekik - áldás kíséretében - a Hitvallás és a Miatyánk kinyomtatott szövegét. Meghívta őket a közösség, hogy az elkövetkező időkben, a reddíció szertartásáig különösen is mélyüljenek el benne. Kívánjuk két katekumenünknek, hogy Krisztus útján előre haladjanak!

Az ima egy nagyon különleges és rejtélyes fogalom. Ezen keresztül kapcsolatot tud teremteni az ember Istennel. Nap mint nap érzem ezt a kapcsolatot és csak ámulok, hogyan tud az ember enélkül élni. A vasárnapi misén „megkaptam” a Miatyánkot. Ez a jelképes mozzanat már önmagában is nagyon fontos volt számomra, de a mise alatt még fontosabb lett. Az imádság közben, ahogy felnéztem, megláttam azt a sok embert, akik együtt, egyazon imát mondták. Ekkor megértettem, hogy az ima nem csupán Istennel köt össze minket, hanem egymással is. Ez is része az egységnek. Lehet bármelyik nyelv, bármelyik ország, összeköti a híveket a közös ima. Az ima ereje mindenki ereje.

Turcsányi Krisztina

„A keresztény család mutatja meg és valósítja meg az egyházi közösséget, és ezért 'családi egyháznak' lehet és kell neveznünk”. (FC 21.)

Milyen a jó közösség?

A legutóbbi házaspár hittanon az a téma került elő, hogy milyen a jó közösség, és milyen utat járunk az elköteleződésben e téren. Két házaspár készült, és személyes tanúságtételükkel adták meg az alaphangot a kiscsoportos beszélgetéshez. Egyik házaspár tanúságtételét osztjuk meg olvasóinkkal.

Kristóf születésével éreztük meg Isten hívását. Az ő élete számunkra Isten végtelen kegyelmének a jele. Jártunk jegyesoktatásra, ami igazából sok-sok beszélgetés volt Kozma Imre atyával. Sokszor mondogatta nekünk: „Közösség! Közösség! - gyerekek!”, és hogy milyen fontos, hogy tagjaivá váljunk egy

közösségnek. Nem igazán értettük, mit akar ezzel mondani. Úgy gondoltuk, szeretjük egymást, harmonikus a kapcsolatunk, vannak barátaink, akikkel jó együtt lenni, igazán minőségi időt is tudunk együtt tölteni velük. Nekünk más fajta közösségre nincs szükségünk. Persze fogalmunk sem volt, mire mondtunk nemet. Ennek ellenére próbáltunk a kis kápolna közösségével ismerkedni. Kedvesek is voltak, de hívást nem kaptunk, hogy nekünk ott a helyünk. Imre atya prédikációi, a vele való beszélgetések azonban ott tartottak minket. Amikor már tudtuk, hogy ide költözünk Pestszentimrere, nagyon sajnáltam, hogy a távolság miatt el kell szakadnunk Imre atyától, és egyáltalán, mi lesz velünk, nem vagyunk még olyan erősek a hitben, hogy a magunk lábán megálljunk. Beköltöztünk Imrere, és az első vasárnapi szentmise után megkaptuk a hívást a közösségbe, igaz, ezt akkor még nem

fogtuk fel, csak annyit tudtunk, hogy nagyon jól esett, hogy Márton atya megszólított minket, és őszintén örül annak, hogy mi itt vagyunk. Aztán elkezdett Kristóf hittanra járni Andihoz. Amit ő hozott haza, azzal mi is gaz-

dagodtunk. Elkezdtem BMC-re (Baba-Mama Club) járni, mert hát oda is hívást kaptam. Ment elől tehát Kristóf, utána én a kicsi Vincuval a közösségbe vezető úton. Robi ekkor még nem ismert szinte senkit. Próbáltuk együtt felidézni, hogyan tudtam rávenni Robit, hogy elmenjünk az első családi táborba, Leányfalura, de nem sikerült, valószínűleg a Szentlélek nagyon dolgozhatott, mert ekkor még se Robi, se én nem nagyon voltunk nyitottak vallásos együttlétekre. De amint odaértünk, éreztük, hogy tartozni szeretnénk ehhez a közösséghez. Megfogalmazódott bennünk, hogy szeretnénk feladatokat vállalni, mert nekünk helyünk van ebben a közösségben. Új önazonosságra jutottunk. A következő családi táborban már együtt vállaltunk szolgálatokat. Határozottan éreztük, hogy ezeken a vállalásokon keresztül a házasságunk fejlődött. Rádöbrentünk, hogy a közösen vállalt szolgálatok mennyire mélyítik kapcsolatunkat. Készület az esti beszélgetésre, kirándulások helyszíneinek bejárása mind-mind alkalmat

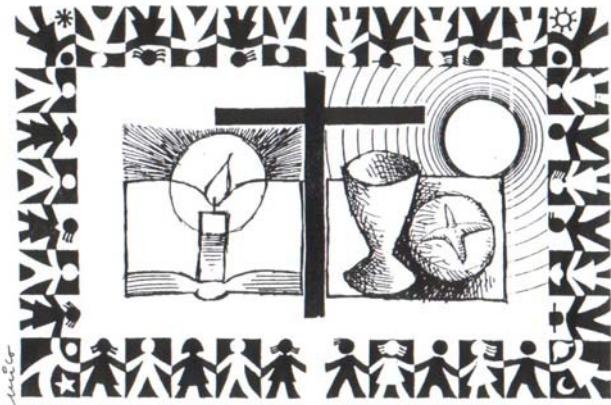
nyújtott olyan beszélgetésekre, ahol olyan dolgok is szóba kerültek, amikről azelőtt talán még sohasem beszéltünk. Kihívás volt ez a tábor a vállalt feladatokkal, de egyben hatalmas öröm forrása is. Változást hozott az életünkbe, tulajdonképpen itt „tértünk meg” a közösség felé. Sokat kell még fejlődünk, nekem különösen nehéz, hogy saját korlátaim miatt nem vagyok elég bátor, nehéz a Szentlélekre ráhagyatkozni, de már megtapasztalhattam, hogyha sikerül felülemelkednem gyengeségeimen, akkor az erőt is megadja nekem az Úr a vállalt feladathoz. Az együtt vállalt szolgálatok szerintünk nagyon erősítik a házasságunkat és a megerősödött házasságból újabb és újabb szolgálatok szülehetnek. Szeretnénk tovább fejlődni ebben a közösségben. *Szerján Kinga*

„A keresztény család, amely részesedik az Egyház életében, és vallásos hittel hallgatja Isten igéjét, azáltal végzi prófétai szolgálatát, hogy befogadja és hirdeti Isten igéjét: így napról napra egyre inkább hívő és evangelizáló közösséggé válik”. (FC 51.)

Amikor a felelőtlen ifjú éveket magam mögött hagytam és családfenntartó férfi lettem, a siker elérését tűztem ki célul magam elé. A siker akkoriban azt jelentette, hogy birtoklok bizonyos javakat, kényelmet biztosítok magamnak és családomnak, továbbá irányításom alá vonom az életemet, a befolyásoló tényezőket. Úgy gondoltam, az igazi férfi olyan, aki nem mutatja ki félelmeit, mindig magabiztosan kezében tartja a dolgokat és eredményre tör. Baráti és munkahelyi kapcsolataiban mutatni tud valamit sikereiből, még szépítgetések

arán is. Szerepet vettem fel, hogy megfelelhessen környezetem elvárásainak. Mindvégig érzékeltem, hogy érzéseimet, nehézségeimet eltemetem, de nem volt erőm foglalkozni vele. Ezeken a közösség megismerése segített át. Az első családi táborba kétségekkel érkeztem, de némi akklimatizálódást követően nyugalmat és békét éltem át köztetek. Feltöltődve tértem haza, és ez arra inspirált, hogy további kapcsolatot keressék a közösséggel. A nagy meglepetést a táborot követő első vasárnapi szentmise hozta. Gyökeresen új élmény

volt azt tapasztalni, hogy egy biztonság adó közegbe érkezek, ahol helyem van, ahol megismernek, és ahol egy közös ünnep részese vagyok. Úgy érzem, ekkor váltam a közösség tagjává, mert ettől kezdve én vágytam a közös együttlétre. Ezt követően a közös imádások, egymás hordozása erőt adott, hogy beismerjem, milyen sok feldolgozatlan görcs, szorongás van bennem. Ennek az önvizsgálatnak során új erőket ismertem meg, mint például a bizalmat, a gondoskodást és a megbozósítást. Viselkedésem is megváltozott gyermekeimmel. Azáltal, hogy feladatokat vállaltam, folyamatosan több lettem, sebek gyógyultak be és görcsök oldódtak fel. A második piliscsabai táborban a bátorságot kaptam tőletek, hogy merjek

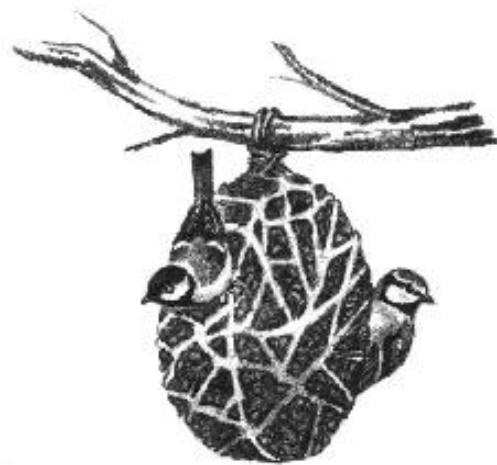
elköteleződni harmadik gyermekünk vállalása mellett. A teremtésvédelmi családtábor ébresztett rá, hogy akkor fejlődhetek tovább, ha képes vagyok lemondani akaratomról, valami nálam nagyobb kedvéért, amiben Isten vezet.

Kovács Róbert

Teremtésvédelem madárkaláccsal

A teremtésvédelem túlmutat a környezet-, és természetvédelmen, mert a környezet a Teremtő szeretetből alkotott műve, amelybe nem csak személytelen valóságok, de az emberek is beletartoznak. Feladata, hogy visszavezesse az embert a Teremtőjéhez, a környezetével való cselekvő törődésen keresztül.

A január 8-i teremtésvédelmi napon ismét hívtunk benneteket, hogy erősítsük ezt a kapcsolatot Teremtőnkkel. A gyerekek madárkalács készítésen vettek részt, ismereteket szereztek a gabonafélékről, amelyek a magokat termették, valamint a kertjeinkben fellelhető madarakról. Jó volt látni érdeklődésüket és ahogy ráismertek egy növényre vagy madárra. A jelentős maszatolást maguk

mögött hagyva (a magvakat zsírral kellett összegyúrni) tanulságos mesét hallgattak a világ leggazdagabb verebéről, illetve a madárkertről.

Eközben a plébánián összegyűlt felnőttekkel egy filmet néztünk meg *Átalakulásban* címmel, ami a világ globális problémáira ad pozitív válaszokat.

Egy olyan civil kezdeményezést mutat be, amihez több mint 300 város csatlakozott világszerte. Ráébredtek arra, hogy a politikusok, tudósok és gazdasági szakemberek alig rendelkeznek megoldási alternatívákkal a klímaváltozással és kőolajfüggőséggel kapcsolatos problémákra. Szemügyre vették, hogy fogyasztási szokásaikban, mint például az ételmiszer-előállításban, energia-felhasználásban milyen módon képesek függetlenedni a globális piacoktól, előnyben részesítve a helyi termelőket és szolgáltatókat, úgy hogy ez közösségük identitását is erősítse, továbbá hogy a helyi oktatásban, önkormányzati döntésekben hogyan kaphat nagyobb hangsúlyt a környezet-tudatosság. A filmvetítést élénk beszélgetés követte, ahol többen hangot adtak elhivatottságuknak. Sok mindenről esett szó, de végeredményképpen azt a pozitív üzenetet fogalmaznám meg, hogy feladatunk a jövőben az, amit Jézus is tanított nekünk, és ami eredendő hivatásunk: közösségek létrehozása és benne emberi kapcsolataink ápolása. Soha ne vonjuk kétségbe, hogy egy kis elköteleződött, gondolkodó közösség megváltoztathatja

a világot. Valójában ez az egyetlen, ami valaha megváltoztatta.

Az Élet Könyvéből

Gyermeküket várják:

Csiznier Tibor és Kovács Andi (5-6.)

Szabó Zoltán és Seres Livia (3.)

Az Egyház minden sötét jövőndülés és földet elhomályosító vak önszeretet ellenében az élet pártján áll, és minden egyes életben fölfedezi annak az 'Ámen'-nak a ragyogását, amely maga Krisztus." (FC 30.)

Hazaköltözés az Úrhoz

Drága jó Férjem utolsó napjainak történetét szeretném elmesélni. Hozzá tartozik a történethez, hogy december 26-án van a névnapja. Ezen a napon unokahúgomék felköszöntötték őt telefonon Szlovákiából, és férjem mondja, hogy vártalak benneteket, hogy meglátogattok! Erre Laci azt válaszolta, Stefi bácsi, jövök és meglátogatlak. Jött is 28-án, majd másnap hazautazott. Ezen az estén mondja férjem, hogy bármi történne velem, sehova se vigyetek. Kérdezem, Stefikém, hogy érted ezt? Mi történne veled? Azt mondja, az új évet én nem élem meg, igen beteg vagyok. Mindjárt tettem az ilyenkor szokásos teendőmet. Valóban 200 volt a vérnyomása. 31-én délután rózsafüzért imádkoztam a Mária Rádióval és utána szentmise kezdődött Felvidékről. Kérdeztem: Stefikém, meghallgassuk együtt? Mondja, igen, hozd be a rádiót. Egymás mellett ülve hallgattuk és imádkoztuk a szentmisét, és a végén mondja: Ez igazán szép volt. Ki akartam jönni, de kért, hogy maradjak, mert

valamit el szeretne nekem mondani. Ültünk egymás mellett. Azt mondja, 10 éves voltam, amikor egy szép újévi köszöntőt tanultam, ezt szeretném most neked elmondani. Végigmondta, én pedig zokogtam, patakban folyt a könnyem, majd megköszöntem és mindkét arcát megcsókoltam. Álmomban se gondoltam, hogy így köszön el tőlem. Újév reggel szokásomhoz híven a 8-as szentmisére mentem. Szerény kis ebédet kért, húslevest és krumplifőzeléket. Kevesebbet evett mint máskor, de mondta, ez jó volt. Délután láttam, hogy nem jól van. Kihívtam a mentőt és közel egy-szerre érkezett meg Rózsika lányunkkal, a menyünkkel és az unokákkal. Így mindnyájuktól el tudott köszönni. Az udvarból kiérve már elvesztette az eszméletét. A kórházba beérve már csak gépekkkel élt. 12 napig fogtuk a kezét, beszéltünk hozzá, és január 12-én eltávozott tőlünk. Amikor az orvosoknak meséltem erről, azt mondták, hogy hihetetlen, de vegyük úgy, hogy biztosan így akart elköszönni tőlünk.

Keller Istvánné Marika

Plébániánk honlapcíme megváltozott!

www.pestszentimre.plebania.hu

Híreket, fényképgalériát és ismertetőket találasz!

Önkéntes hozzájárulás (egyházi adó)

Kérjük a testvéreket az évenkénti önkéntes hozzájárulás befizetésére. Ez fedezi épületeink és közösségünk kiadásait. A püspöki kar ajánlása szerint ez a jövedelem 1 %-a. A hozzájárulást **készpénzbefizetési (sárga) csekken** is be lehet fizetni egyházközségünk részére. Csekkek a templomban és az irodában vannak kitéve. Természetesen személyesen is lehet rendezni a hozzájárulást az irodában vagy szentmisék után a sekrestyében. Kérünk Benneteket, hogy anyagi hozzájárulásotokkal támogassátok egyházközségünket!

Plébániánk bankszámlaszáma:

Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia

10103881-45238100-01000004

Hirdetéseink

Február 2-án (szerda), Gyertyaszentelő Boldogasszony napján tartjuk **plébániánk szentségimádási napját**. Reggel 8-tól este 6-ig lehet látogatni a szentségi Jézust. Este 6-kor szentmise.

A tervezett **plébániai közösségi házra téglajegyeket** lehet venni a szentmisék után és az irodán 1000, 2000 és 5000 forintos értékben. Aki nagyobb adományt szeretne adni, annak tudunk csekket adni, de átutalni is lehet a plébánia számlájára célmegjelöléssel.

Néri Szent Fülöp nevét viselő **gitáros ifjúsági énekkarunk** szeretettel várja a

régi és új énekkarosokat. A próbák időpontja vasárnap reggel 9-től a plébánián. Az énekkar honlapja:

www.nerifulopkorus.atw.hu

A plébánián a **Baba-mama klub** minden szerdán délelőtt várja a kisgyermekes anyukákat beszélgetésre, találkozásra. Gyülekező ¼ 10-től. Az együttlét ½ 12-ig tart. Helye a Cserkészház.

A **Nyugdíjas Klubot** minden második hétfőn reggel 8-tól ½ 11-ig tartjuk az év páros heteiben, amelyre szeretettel várjuk idősebb testvéreinket imára, beszélgetésre, kötetlen együttlétre. Legközelebb január 24-én.

A **felnőtt kezdő hittancsoportba** azokat a felnőtteket hívjuk, akik most ismerkednek keresztény hitünkkel vagy szeretnék azt elmélyíteni, akár nincsenek is megkeresztelve. Ez a hittan kéthetente (az év páros heteiben), kedden este ½ 9-től van. Legközelebb február 1-én.

Nagy szeretettel hívunk újabb gyermekeket a **ministránsok** közé a szentmisék és az oltár szolgálatára.

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap és főünnepeken:

De. 8 és 10 órakor és este 6 órakor.

Hétköznap: Hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton reggel 7 órakor, pénteken este 6 órakor.

Pénteken az esti szentmise után egy órás **csendes szentségimádásra** van lehetőség (fél 8-ig).

Elsővasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és Szerda: De. 9-11 óra

Kedd és Péntek: Du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmezőzési kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

PLÉBÁNIAI HITTANCSOPORTOK a 2010/2011-es tanévben

<u>CSOPORT</u>	<u>IDŐPONT</u>
Óvodások (kis- és középsős)	Hétfő ½ 5 óra vagy Szerda ½ 5 óra
Óvodások (nagy csoportos)	Kedd ½ 5 óra
1. osztály	Csütörtök ½ 5 óra
2. osztály (elszállások I. év)	Hétfő ½ 6 óra
3. osztály (elszállások II. év)	Szerda ½ 6 óra
4. osztály	Csütörtök 6 óra
5. osztály	Kedd ½ 5 óra
6. osztály	Szerda ½ 5 óra
7-8. osztály	Kedd 6 óra
9-13. osztály (középiskola)	Szerda 6 óra
Ifjúsági (egyetem)	Csütörtök ½ 8
Házassági hittan	hónap 2. péntek ½ 9
Felnőtt kezdő hittan	Kedd ½ 9 (2 hetenként páratlan hetek keddjén)

A hittanok helyszíne a plébánia kertjében lévő „Cserkészház” (amelynek bejárata a Címer u. felőli oldalon lévő kertkapunál van) vagy a plébániai tanácsterem.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113, E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu). **Felelős kiadó:** Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. **Felelős szerkesztő:** Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczka@freemail.hu.

Honlap: www.pestszentimre.plebania.hu